

Em desperto atordida i sense saber on sóc, els meus sentits es topen amb una llum tènue, el bronzit típic d'una mala connexió i una flaire a podrit. L'aire està carregat d'humitat, fent-me més conscient de la suor acumulada a la meva roba i als cabells. *Quant fa que dormo?* És la primera pregunta que em passa pel cap. Però al ser conscient de la meva situació, sorgeixen més preguntes i l'ansietat augmenta. *Què ha passat? Qui m'ha posat aquí? Perquè no recordo com hi he arribat? Què em volen fer?* Respiro pausadament, em tranquil·litzo per poder pensar fredament i decideixo inspeccionar l'habitació.

La llum intermitent il·lumina dèbilment els deu metres quadrats d'habitació. Veig una gran prestatgeria amb productes i estris de neteja. No hi ha cap sortida ni finestra visible, només unes escales de fusta que dirigeixen al que sembla una porta. No hi ha cap dubte, estic en un soterrani. Mentre camino, el cap em dóna voltes i caic a terra. *Deshidratació? Falta de menjar? Realment, quant de temps porto aquí tancada?* Al caure, noto un dolor molt fort al braç i m'horroritzo en veure que tinc dos ferides considerables a l'avantbraç i també a la cuixa. Ambdues amb la sang coagulada i inicis d'infecció o potser gangrena. Torno a forçar les respiracions per recuperar-me del sobresalt.

M'incorporo i mentre pujo les escales, veig una safata amb menjar i aigua. Sembla que no hi porta gaires hores, per tant hi ha algú que entra i surt. En pensar això, no puc evitar sentir-me vulnerable, imaginant el que ha pogut fer amb mi mentre estava inconscient. Evadeixo aquesta idea i tot i que no em sembla apetitós, començo a menjar per la por a un altre mareig degut a la desnutrició. Però en fer la primera empassada, instantàniament ho vomito. És com si el meu cos notés que hi ha alguna cosa que no és bona al menjar. En aquest menjar hi deu haver drogues, somnífers perquè el meu raptor s'aprofiti

de mi mentre dormo. Tiro amb ràbia menjar i aigua escales avall i, en comprovar que el pany està tancat, començo a colpejar la porta amb la safata.

—Auxili! Socors! Que algú m'ajudi! M'han tancat aquí sota! Ajuda!

Sento unes passes llunyanes que es van acostant i es paren davant la porta.

—Es pot saber què fas?! Que vols que vinguin?!

La veu és d'home pel to greu, però es nota que no vol que se'l senti.

—És clar que sí! Aniràs a presó! Auxili! Veniu a ajudar-me! Ajuda!

Sento murmuris llunyans. Podria ser que algú hagués sentit els meus crits.

L'home ràpidament va cap a les veus. Una porta s'obre i es tanca. Els veïns em deuen haver sentit i s'han acostat. Esperaré una estona i tornaré a cridar, per així desmuntar qualsevol excusa que els hagi donat per justificar els meus crits.

Però abans de poder fer res, perdo el sentit i caic per les escales. En despertar, la olor de putrefacció és més intensa. Em noto el cos adormit, la visió borrosa i el cos fred. *Ha aprofitat per tornar-me a drogar?* La ira torna a venir a mi, m'incorporo com puc i em dispenso a pujar les escales. En recolzar el braç a la paret veig com la gangrena s'ha estès fins el canell. La ferida de la cama està pitjor, tinc tot el peu ennegrit. Haig de sortir d'aquí o sinó moriré.

Respirant entretalladament, m'arrossego per l'habitació buscant algun estri que em resulti útil per escapar. Mentre m'arrossego, no noto cap dolor ni a la cama ni al braç, suposo que a causa dels calmants o somnífers. Agafo una escombra a mode de crossa i un tornavís entre els estris de la prestatgeria, l'eina perfecta per poder obrir el pany i escapar. Primer de tot cridaré com he fet abans. *O potser era ahir?* Quan vinguin els veïns i ell vagi a tranquil·litzar-los, trauré els visos del pany i m'escaparé cridant perquè m'ajudin. Després d'idear el meu pla, pujo els esglaons i un cop sóc al davant de la porta començo a cridar.

—Ajudeu-me! Estic aquí sota tancada i estic ferida! Auxili! Necessito ajuda!

Potser degut als calmants o la infecció, els meus crits no son tan forts com els d'abans. Tot i així, no tardo en sentir els murmurs llunyans dels veïns curiosos, i en res ja sento les passes del meu raptor acostant-se de pressa cap a mi.

—Però què fas?! No veus que has fet que vinguin tots?!

Després de dir això, s'aixeca abruptament i es dirigeix cap als murmurs. No perdo temps en descargolar el pany amb el tornavís. Em costa concentrar-me, la vista se'm torna borrosa i em fallen els dits, però per fi puc treure l'últim vis del pany. A l'intentar obrir la porta, sembla que el pany s'ha encallat. Col·loco el tornavís a l'obertura del mecanisme i intento forçar-la donant-li un cop sec amb el braç. Quan sento un espetec, primer penso que ha cedit el pany, però m'esgarrifo al veure que tinc l'avantbraç trencat per la meitat. Tot i el fàstic que em provoca l'escena, no noto cap dolor, ni el més mínim. *Com pot ser que no noti res? Les drogues i la gangrena han fet que perdi la sensibilitat completa del braç?* Sacsejo el cap i em centro en la situació. Un cop m'escapi ja intentaran salvar-me el braç, el que importa és sortir d'aquí amb vida. Agafó tot l'impuls que l'estat del meu cos em permet i amb varis cops obro la porta.

I en obrir-la, ho recordo tot en un instant. Recordo com fugíem amb el meu xicot, recordo les ferides quan ens van atacar, recordo refugiar-nos en aquesta casa i recordo que vaig ser jo qui va decidir tancar-se aquí sota per protegir-lo de mi. Ara, en veure'l d'esquenes intentant contenir l'allau de zombis atrets pels meus crits d'abans, la meua boca ja no pot articular paraules, només balbucejos incoherents; les meves cames ja no caminen per voluntat, només per inèrcia; i els meus ulls ja no veuen al meu estimat, només una massa de carn i vísceres que desitjo devorar.